

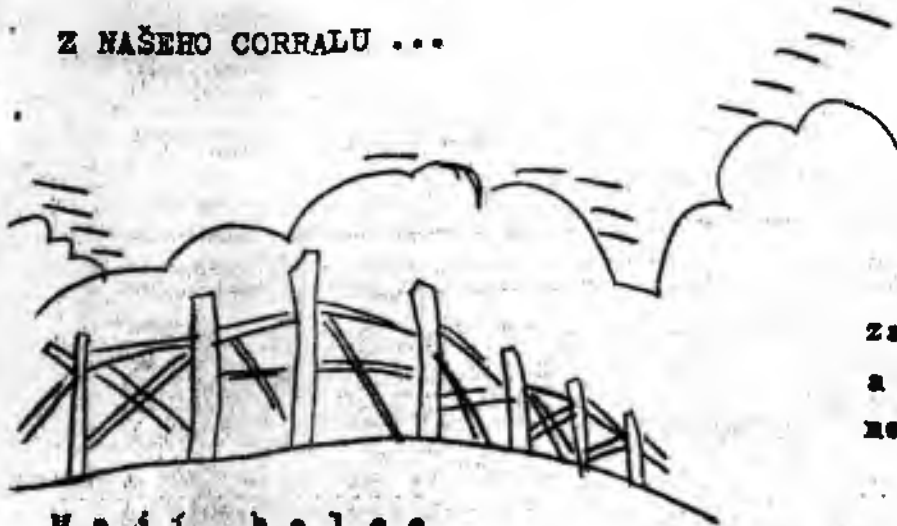
Jezdíme občas „ale šest časté pro tuláky, světo -
běžníky a kamarský měřé oblehy „dalekých obzard
táborových chůd a nákladních vagonů.

Redakce MARKO and MUNY ,kteří Lokálku píšou, seří-
vají, lepí do pytlíků na které naplácávají známky
a pak to všechno odnášejí na poštu.

Seržanti obrněného vlaku, fírové „tozili, vlakve-
denci, výhybkáři „záveršři, ovikatéři, tratoví po-
chůzkáři „drezínkáři „prostě ajzbaňáci všeobec-
ně.

Náklad 24 výtisků. Necenzurováno „neretarkováno.
nekancelotováno, nevystaveno na pultech PNS /dříve
trafiky / „..... a přete jenom na světě ..

Slouží pro vnitřní potřebu trempířů ve hvězdech
tráských a krajin jím blíže a vzdáleně přilehlých

M o j í k o l e o

Pojď se mnou
budeme nasleukat písmi lesa
bublání petůšku, hukotu splavu
hřmění vedopádu
půjdeme po starých stezkách
K dávno zapomenutým campům
Kde už léta nezapláhl ohem
půjdeme rozkvetlými lukami
i vyprávěnou poukřtí
podej mi ruku, holka,
cesta bude možná zlá
ale uvidíš telik krásy
že ti bude přetékat srdce
Neváhej, vyrazíme ještě dnes
a až budeme unaveni
sedneme si pod tu starou berevici
poležíš mi hlavu do klína
a já ti budu povídat
o naší velké cestě
Ke slunci
Ke štěstí
K Elderádu ...

DAWY

POŽEHNÁNÍ BRDSKEJM TRANSKEJM BOUDÁN

Chei vám požehnat
vy bráský boudy
zrozený v nadšení a společný práci
zrozený pro toulavý samotáře
i party trapperů
bloudící těmahle lesama
ve sněhu i vedru
chei vám požehnat
za neznámého tuláka
kterému jste pomohly k odpočinku.
Je, máte tvrdý palandý
nezasklený vekna
kouřící kanna
nehořlavý krby
a profukující stěny
jenže tím vás máme ještě raději
přepych není naší vírou
posleucháte s námi písničky
vrháte si do rytmu pantama
vaši ozdobou jsou kosti nalezených zvířat
jejichž vaši vás zamyšleně pozorujou

L e v n o j s e n

Beztvary žlutočervený nie
Ukradená tma
Průnik do jejích tajů
Trvalá vráska do aktiv paměti
zapouhou stýpku suchého dřeva
a jediný škrtnutí
normalizovanou sirkou.

PIFÍK

máte rády teplo spacáků a dek
vůni čaje, gregu a pečeného masa
chráníte nás před závějema
masážete kouř našich ohnů
a vaše dřevo je pro nás symbolem
volnosti
svobody
a nádherných zimních nocí

HOULA-BRDY

Jen ten je slab kde ztratil víru
v sama sebe
a malým jen ten, kde zná malý oíl.
E.T. SETON

Ahoj kamarádi - corral bude básnie-
ká záležitost, do dnešního ho nám
podařilo "splasit" tři básničky ved
různejch kamarádů. Je, vy nevíte
ved kterých? Sledujte jména!

V příloji vagonu je změna k číslu
menšímu než minule. S natahováním
Lokálky se natahovaly i příspěvky,
dokonce se vobjevil i román!
Takže ubíráme páru a vagonu a borec
nadále věci kratší.

Obtěževití vás budeme dýmem /né ča-
sopisem, štete dál/ lokálky každých
14 dnů v počtu čtyř vagonů

Poznámka k bráské partě - Děcka, my
od vás chcu betální příspěvky ...

redakce

B a l a d a z p r a ž e ů

Ty prokletý koleje. Te prokletý vedro. Už čtyřikrát jsem viděl ten ohnivý lívanec šplhat přes obzory. Proč vlastně táhnu po těchto ocelových přímkách tak nesnesitelným krajem? Mám najednou představu, že mě čeká něco velkého a podivného. A tak drobnými krůčky šlapu z pražce na pražce... A na obzoru zase vidím ten bod, kde se tyhle zatracený šíny sbíhají, určitě je u ní zastávka s nápisem Nekonečno. Slunce skenělo svou pout a naposled mě pohladilo svým teplým paprskem - svou ohnivou rukou. Zírám okolo trati, samé trní a křeví, je tak budu muset helt jít dál... Soumrak nepadá, přímě se řítí na tenhle zapomenutej kraj. Konečně - malý potůšek a u něho plásek jako dělaný pro jednoho tuláka. Paprsky ohně zlatí temné siluety stromů a po ekolí je cítit káva a zase končí jeden den.

Hned ráno mě slunce vytáhlo svými drápkami ze spacáku, zima mně v tom vydatně pomáhala. Snídaně a zase ty koleje, ale najednou konstatuju, že soumrakem je nějak porušena. Rozhlížím se a hned mi to dojde. Trať má odbočku, ale ne obyčejnou, pražce odivně chátřejí, na kolejích si kreslí rez svůj abstraktní obrazek. Odbočuji, ty koleje jako by samy říkaly jen pojdě se nás dál, dál.

Okolo trati jsou vysoké stromy a s přítmím dýchá vlhko. Tak šlapu dál a dál... Najednou les začíná řidnout a po chvíli koleje přátina stužka polní cesty. Prehnalé sávery které jsou zabednuty do nebe - jakoby šalevaly na šlověka, který je postavil. Do podvědomí se vkrádá text písničky Mrtvej vlak. A zase z pražce na pražce... Skoro na obzoru vidím bílý domek. S počtem ujitých kroků nabývá stále konkrétnější a konkrétnější podoby. Stejně u vrátek a zdravím staříka který sedí na zápraží. Usmál se - ano dá mi vedu a jestli budu chtít, můžu u něj přespát. Přijímám - Za šera si vařím na malém ohničku, stařík přišel ke mě, sedl si a já si teprve teď všiml jeho tváře, tváře šlověka který žil a ještě žije do poslední kapky. Obličej mu svým pluhem zbrázdil čas a vlasy má jako okvětní lístky kopretin.

Přisedl si blíž a začal vyprávět...

Třicet let vozil dřeverubee do údolí a z údolí dřevo. A pak jeho tvář posmutněla, začal vyprávět, jak tahle trať byla zrušena a on byl dán do důchodu i se svou lokomotivou, která mu rezaví před očima.

On má lokomotivu, pomyslel jsem si, to snad nyní možné... A stařík jakoby mě slyšel, prohlásil, „Ráno ti ji ukážu!“ Ta noc byla pro mne nekonečná. Konečně se slunce vyhouple nad obzor a stařík se objevil na zápraží. Zavedl mě ke staré kůlně a rezavým klíčem otkl vrata. Ano stála tam, taková malá, matně se lesknoucí a natendru štítek že byla vyrobena ve Štýrském Hradci. A tak jsem dostal ten bláznivý nápad - za asistence starého fíry bylo naštipáno nepřehledné množství pražců a naneženo mně věder vody.

Druhý den jsme nemohli ani despat a tak s východem slunce byl při. praven podpál a stařík chvějící rukou přiložil zápalku. Za chvíli se z bahatého komína vyvalil oblak dýmu, srdce lokomotivy ožilo, jakoby oddychovala rozkoší a těšila se na cestu.

Vyjeli jsme. Stařík v parádní uniformě stál u okýnka a s očima mu tekly slzy. Co chvíli houkal a vypouštěje oblaka páry projižděli jsme trať která se jako vlnovka klikatila údolím. Ten týden uběhl moc rychle... Mnohdy jsem putovat domů. Za rok se sem podívám ané kreky opět počítaly pražce...

Uběhlo mnoho dní, nocí i myšlenek a já konečně vyrazil do toho kraje. Přišel jsem na odbočku a zjistil jsem, že trať je opravena. Už jsem viděl tu starou lokálku, ake nic. Stejně před domkem a zvením. Přišel muž kterého neznám. Zeptal jsem se na dědačka Pazderáka, „Zemřel“. Řekl ten muž, „Však už bylo na čase, uvelel nám chalupu. Asi nepochopil, proč jsem zbledl a plívl mu pod nohy. Šel jsem na hřbitov, nenápadný rev a tabulka. Připadalo mi to strašně nevýstižné a fádni... Soumrak mi pomohl a tak jsem se celou noc dělal nahoru s věna pražci, K ránu jsem byl hotov, hrubě steskaný kříž stál v šele hrobu, ještě jsem ho uocernil kolejnicovým hřebem. Prestý, ale snad výstižný pomníček a na něm nápis : MILOVAL LIDI A VLAKY, PŘESTO ZŮSTAL SÁM.

Nikdy nejai poražen ,pekne si to sám nemyslíš

a nebudeš li si to nikdy vyslet ,nemůžeš nikdy
podlehout ...E.T.SETON

ROMANCE O TOM KTERAK SVATÝ PETR S TRAMPÍKEM HODOVALI

Jednou se takhle dolů z mraku
Petr ,ten svatej ,na zem šival
a málem by už mudeu zival ,
když zbloukne kluka v divným fraku.

I šek si ,hledeš klobouka
a dostal rázem okvětlý nápad:
zkusí ses jednou po svých šlapat
a pověsí se na trampíka.

Po papraku jak po skluzavce
lehce sklouzl rovnou na flek
tu cítí leče nosen dravce
vzpoměl si svatý na žaludek.

A že mu hromady vytrávil ,
to leče se mu zalíbilo.
Takže se v lehkém poklusu
přihnul rovnou k sílu.

Trampík se v tichém soustřeďení
chystal k prvnímu zálevní ,
když Petr ,setva pozdravil ,
už bagr k práci vytasil.

Mladý hec ,hledeš na staříka ,
kterak mu slina k bradě stýká
Pavlovův reflex si ověřil
a takto k starci kveřil:

"Na sedni dšde ,nostálej
a výračky si ukroj kraje."
Klobánu ,až kus byl maloj ,
rozčlil přecně v polovic.

Když doješli tu božskou krmí
utřel si svatý bílý vous ,
ne že by nic už nezakous ,
lét orázně byl vak na pokray.

Tu vzpoměl tramp na láhev rumu
se na campu ukrytou měl.
Za chvíli lesa zavěšl
grog každý kuchařova umu.

Ti dva ,už mnohou šíši pili
a za kytary kvílení
že moci smutné písně vyli
a pak až do kurepění.

A ráno ,key se loučil svatý ,
jak oplatit vše ,nevěděl.
"Oblohu nadrou ,slunce zlatý? -
uměl se tramp a cedeš.

A z toho plyne naučení:
Kdyby zas Peta snad přijít chtěl
tak nebojte se ztracení
a dejte tomu nebeskému ptáčku
nějaké křídélko do zobáčku ,
aby nám naheře nebrežel.

Kde má furt chodit v tom části
že je ?

KOLČAVA

zastávka mezi řínami

TEXTOKRÁTE U JACKA LONDOEA

Kiloval tento život ,klubekou smu ,tichou divoštinu ,nekonečnou sněh
pole netknutá lidskou rukou. Nad ním se tyčily sledovatěle ,bozejmenné
horaké vrcholky ,dosud nikdy nepoznamenané na mapě. Samota se maskli-
ovala. Kiloval to všechno - každodenní námahu ,zřizování táboru za
dlouhého zimního soumraku ,jasné ,zářivé hvězdy nad hlavou.
Zejména rád měl svůj tábor na sklonku dne. Údusné místo ve sněhu
kde hořel táborový ohon ,lůžko - dva pokrývky a králičích kuli rež-
průstředí přes čerstvé masakné smrkové větve ,přístřeší - kus plach-
toviny zavěšený tak ,aby odrážel teplo ohně ,zašusená konvice na ká-
vu a pánev ,jež stály na poleně ,boty navložené na tyčích ,aby oschly.
A všude kolem ,jen trochu zatlačené do pozadí ,všeobklopující stěna
tmy. Dšila se marnost života ve městě. Ti lidé v nich nevěděli ,že je
to tábornické jídlo a tvrděj chleba. Nemohli nikdy poznat skřivý po-
cit opravdové chuti k jídlu ,náškerou belost z únavy ,přival divoké,
dílne krve ,jež při práci v lese šlanla v celém těle jako víno.

AFORISMUS : Většina plátek sniká snad jenom proto ,aby mohla psát
o kamarádě Houlevi.

Pekud se ještě žlověk dovede smát - ani ďábel mu neubliží DANTE

BALANCUJÍCÍ TÝDEN

Nezápadnej říční balvan
Balancující kláda spojující břehy
Ažerá zelený velnosti
Plyná žedemodrá vompvka
Vteřina chlapecký náhy , -

PIPIK

Vyvěste černý prapore!
Je teprve pondělí
a čeká nás celý týden
na balancující kládě
spojující břehy

ÚPLNĚ VŠEDNÍ HISTORKA

Venku sušila divá bouře ,ale v hospůdce "V tichém zákoutí" bylo teplo a útulno. Obloučený barman preklínával za pobryndaným stolem ,několik veteránů si povídalo o válce na Itálii ,u vedlejších stolků hrál pár venkovských střežů mariáš..V ten se vaku příšerně zablýsklo a rachot hrom splynul se skřípětem dveří. Do místnosti vstoupil muž zahalený v černém plášti .s klebounem hluboko vtlačeným do očí. Zamumlal cosi neurčitěho a usedl na enšlou lavičce v koutě.

"Pivo?" tápal se zmučeným zívnutím grákováč. "Ne!" zahřměl cizinec a vzápětí se potem ozvala rána. U láhve s nákovým názvem "výčepní libovina" odletělo hrdo. Cizinec se zlověstným úklebkem pomalu zasuval pod plášť oškli-vě vyhlížející bambitka s upilevanou pažbou a orthopedickou hlavni.Króna stíchla a jen putykáč třesoucí rukou bryndal do sklenice výše zmíněný destilát. Cizinec pak divadelním gestem odhodil kleboun a ukázal zděšeným domorodcům svoji příšernou tvář .zmrázněnou jizvami od nožů a nejnižšími vášněmi. Přelátl pohledem přítomné a z jeho dat zazněl pustá cechoet,pří-pomínající krákeráží křkavce. Pěkná společnost ,jen se je pravda ,he..he he..! zamumlal pak ostrý ten zlosyn.

Pak se otočil k nejbližšímu muži a lživým hlasem požádal ho o malou půjčku. Ušev ten semáček před něj položil nápravní tašku a výplatou ,zlaté hodinky po dědečkovi a věnováním od knížete Valáštyna ,uctivě mu políbil zablá-genou škeru a mumlaje slova díky vyplížil se z krůny jako spráskaný pes. Dábeloký cizinec spekekeně pokýval hlavou ,zapálil si draký doutník ,zakroutil výsmul ,zpod pláště prožluklou bambitku a jal se z dlouhé chvíle

"Nemáte nás rádi ,mám ženu a děti!" sténal zničený barman ,objímaje cizinceovy nohy. "Well, zbavím tě svých starostí!" pravil velkomyslně cizinec ,vypáliv mu kulku do lebky. Nebeky tam muž klel jako by zasazen blekem. "He..! odejdu ,je nutné abych se představil!"

Říkají mi Osmirevolverový Jan ,anebo "Jeníček-rezparevač" ,počle mé oblíbené libůstky - mým koníčkem je již od mládí vivisekce.Nuže ,je čas přejít zamumlal a prusken pažbou svého dešinkéra pozhalěl světle a životy několika místních redků ,načež zmizel v nočních stínech Vysočiny.

vysvětlivky: WELL . dobrá ,ne jó /angl/

VIVISEKCE - pitvání za živa. Že se tím myslí zaž živa pitvaný pacient a nikoli lékař je nabíledni.

pozn.aut. Pokud by se můj příběh snad někomu z P.T. čtenářů nelíbil,račeťe mi osobně blumečiti své připomínky. A nezapomente - přátelé mi říkají Jeníček - Rezparevač.

DA WY

Jenom si zvyknete šlapat po právech svých bližních a strátíte ducha vlastní svobody. Budete zralí stát se poddanými prvního chytráckého tyрана, který se nezi vami zvedne.

ABRAHAM LINCOLN

Dučník šálo sestaveno z příspěvků došlých do 17.ledna 1974.